

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong ngày giỗ 100 ngày của mẹ tôi vào cuối năm ngoái, tôi liên lạc về Việt Nam để xem bên đó làm giỗ chạp thế nào, thì cô em áp út của tôi gửi tin nhắn cho tôi biết là không làm gì đặc biệt lắm vì bây giờ mỗi người một nơi. Ba gia đình ở dưới cái sấn có tụ họp lại đi thăm mộ và đọc kinh nguyện giỗ ở nhà chú em trai của tôi. Còn cánh Sài-gòn thì tụ họp các con cháu lại đọc kinh nguyện giỗ ở nhà bà chị cả tôi. Cô em nói buồn quá, trước đây khi còn mẹ mọi người thường tụ họp nhau ở nhà em, bây giờ mẹ mất rồi chẳng còn ai lui tới nữa.

Hai năm cuối đời, bà cụ tôi muốn về ở trong căn nhà của bà xây trên miếng đất mà khi ông cụ tôi giải ngũ về đã mua lại của một gia đình lúc đó muốn bán đi để di chuyển lên Sài-gòn. Khi có nhà cửa ổn định, ba tôi rước ông nội về ở chung. Trước đây khi còn ở trong quân ngũ, di chuyển liên miên từ nơi này sang nơi khác, nên ba tôi không rước ông bà nội về ở chung được. Bà nội mất khi gia đình tôi còn ở Dục Mỹ, Khánh Hòa nên tôi không biết gì về bà cụ hết. Khi gia đình tôi thực sự định cư, thì mảnh đất mà bố mẹ tôi mua mới trở thành nơi ở chính thức của cả gia đình và nhờ đó tôi có được khoảng thời gian vài năm có kỷ niệm với ông nội mình. Và cũng nhờ đó tôi mới có dịp làm quen với họ hàng thân thích của hai bên nội ngoại, đặc biệt là bên nội nhờ có ông nội ở chung.

Khi ông nội còn sống, tôi đã vào chủng viện nên chỉ những kỳ hè hay nghỉ tết tôi mới có dịp về sống chung với ông nội. Vì có ông nội ở chung nên các dịp tết thường các cô, chú đến tết ông nội, nhờ đó tôi mới biết mặt họ nhất là bà cô ở dưới mã Đại Ngái, Sóc Trăng. Nhưng khi ông nội qua đời, thì tôi chẳng mấy khi có dịp gặp các cô và chú út nữa. Lúc ông nội còn sống, tuy lặng lẽ âm thầm, nhưng ông cụ như sợi giây vô hình nối kết cả đại gia đình lại với nhau. Đến lúc ông cụ mất sợi giây ấy lỏng dần nên sự gắn bó cũng không còn chặt chẽ như xưa nữa.

Điều đã xảy ra đối với đại gia đình thế hệ của ba tôi, bây giờ lập lại với gia đình của anh chị em tôi. Mấy năm cuối đời của mẹ, hễ mẹ ở với ai thì khi về thăm mẹ tôi tới nhà người đó ở, và con cháu cũng tụ họp lại ở gia đình đó. Hai năm cuối cùng mẹ tôi ở với cô em áp út nên nhà cô ta là nơi tụ họp của cả đại gia đình. Con cháu dù ở xa vẫn thường xuyên về thăm bà, thăm mẹ. Nên lúc bà cụ tôi mất, cô áp út là người cảm thấy hụt hẫng nhiều nhất vì chỉ mới mấy tháng mà sợi giây vô hình nối kết anh chị em cứ lỏng dần vì mẹ đã vắng bóng. Tuy vẫn là anh chị em nhưng bây giờ mỗi người một phận, mỗi người một phương, thỉnh thoảng có tin gì quan trọng mới liên lạc với nhau vì không còn một người để mọi người hướng về nữa.

Sợi giây vô hình nối kết anh chị em trong một gia đình lại với nhau chính là tình yêu. Do đó, chính tình yêu chứ không phải máu mủ mới là sợi giây vô hình kết nối các thế hệ lại với nhau. Tình yêu của cha mẹ truyền đến con cái, rồi từ con cái truyền đến cháu chắt. Tình yêu lan dần đến từng thế hệ như một dòng máu chảy lan tỏa đến từng tế bào. Mỗi tế bào lưu trữ tình yêu đó để truyền lại cho thế hệ kế tiếp.

Thiên Chúa là tình yêu. Tình yêu thì không thể sống đơn độc nên phải có Ba Ngôi. Vì yêu thương không chỉ là cho đi nhưng còn là nhận lãnh. Muốn cho đi, phải có đối tượng để nhận lãnh. Muốn nhận lãnh cũng đòi phải có người sẵn sàng cho đi. Vì Thiên Chúa là tình yêu, nên Thiên Chúa là **Ba Ngôi** để có thể cho đi và nhận lãnh. Nên ba Ngôi là một gia đình: Cha trao tình yêu cho con, Con trao tình yêu cho Cha, và tình yêu đó chính là Thánh Thần.

Nhưng tình yêu ấy không chỉ đóng kín nơi bản thân mình. Cũng không chỉ dừng lại ở một đối tượng hạn hẹp mà vượt mọi ranh giới, lan tỏa đến mọi góc biển chân trời. Ba Ngôi Thiên Chúa là một bầu trời tình yêu hạnh phúc. Nhưng tình yêu của Ba Ngôi Thiên Chúa không chỉ thu gọn trong cộng đoàn Ba Ngôi, mà lan tỏa đến khắp vũ trụ, áp ủ cả thế giới, nâng niu cả sinh linh vạn vật. Ba Ngôi là một lò lửa tình yêu. Lò lửa tình luyện tình yêu càng ngày càng phong phú, là nguồn mạch của mọi tình yêu trên đời.

Mẫu nhiệm một Chúa Ba Ngôi như thế không xa vời. Trái lại rất gần gũi, thiết thân với đời sống chúng ta, là nguồn mạch sự sống của ta, là khuôn mẫu ta phải noi theo, là cùng đích ta phải đạt tới. Chỉ những ai sống yêu thương mới được ở trong Thiên Chúa Ba Ngôi. Chỉ những ai thực thi đức ái mới sống trọn ơn gọi làm con Thiên Chúa. Chỉ những ai biết sống trao ban mới tìm được nguồn vui đích thực trong Thiên Chúa Tình Yêu.

Con người được dựng nên theo và giống hình ảnh của Thiên Chúa Tình Yêu, nên ơn gọi đích thực của con người chính là ơn gọi sống yêu thương. Hơn nữa là Ki-tô hữu chúng ta được cứu độ bằng giá máu của Đức Kitô, nên lẽ sống của người Kitô hữu chính là tha thứ trong yêu thương. Được thánh hóa bằng sức sống của Thánh Thần, nên cứu cánh của người tín hữu là phải nên thánh nhờ sống yêu thương. Như thế, người tín hữu không biết đến yêu thương thì cũng hoàn toàn xa lạ với Thiên Chúa. Vì *“Ai không yêu thì không biết Thiên Chúa”*. Chỉ những ai dám sống và dám chết cho tình yêu, mới được ở lại trong Thiên Chúa. Chỉ những ai dám tự hiến và trao ban cho anh chị em mới là những chứng nhân của một Thiên Chúa Tình Yêu.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh